

Qua Ngày

Contents

Qua Ngày	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25: Tâm Sự Của Tác Giả	37

Qua Ngày

Giới thiệu

Thể loại: trung thiên đam mỹ cổ trang, tiểu bạch công x tiểu bạch thụ, âm áp ngọt văn, bố y sinh hoạt, 1×1, HE. Dịch:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quang-ngay>

1. Chương 1

Cha mẹ Lí Tam là nông dân chân chất, khổ cực cày cấy cả một năm cũng chỉ đổi được cái giá không bị đói chết. Chẳng có bao đồng tiền dư với cơm thịt để có thể cho Lí Tam đến học đường, mà con trai nhà nông cũng chẳng cần phải đi đọc sách làm chi, cứ chăm chỉ theo cha mẹ học nông sự, cũng may sau khi hai lão trăm năm, vẫn có thể tự mình đi kiếm cơm ăn.

Khi hài tử xung quanh cùng thầy giáo học tứ thư ngũ kinh, Lí Tam lại cùng cha mẹ gieo hạt, cày bừa, thu gặt, chữ không biết mấy con, nhiều nhất cũng chỉ biết đến mười con số còn đâu chỉ là lượng từ như cân như kí. Lí Tam cũng từng khóc nháo muốn đi học đường, cha mẹ Lí Tam chỉ có mắng cho một trận, quát: “Chúng ta là người cùn, không có quyền khóc, từ lúc vừa mở mắt, đã phải tự mình nỗ lực đi kiếm cơm ăn. Cơm đều ăn không no, đồ đều mặc không đủ ấm, người còn có sức phí vào chuyện khóc lóc xa xỉ này? Đọc sách có tác dụng gì? Có thể làm người ăn no cái bụng sao?”

Dần dần Lí Tam cũng không khóc đòi đến học đường nữa, cha mẹ Lí Tam cảm thấy mừng lắm, cảm thấy giờ đây Lí Tam rốt cuộc cũng thực sự hiểu chuyện rồi. Nhưng ai cũng không biết, Lí Tam là vì năm ngoài nhìn thấy cao trung tú tài Trương nhị ca dùng đầu bừa đào trộm khoai lang của Lâm gia mà ăn. Lúc đó Lí Tam nhìn Trương nhị ca mới thấu hiểu vì sao cha mẹ mình cứ nói đọc sách là không thể lấp đầy cái bụng. Bấy giờ Lí Tam cũng đã mười tuổi, hình ảnh đó mọc rễ trong lòng hắn, người đọc sách, đều là ăn không no cơm.

Năm ấy Lí Tam mười lăm, trong thôn phát trận dịch lớn, nháy mắt giảm mấy trăm dân, cha mẹ Lí Tam cứ như vậy đi mất. Cha mẹ Lí Tam trước khi chết đã nói với Lí Tam: “Con, đừng đau lòng. Chúng ta sống rất đau khổ, chết đi lại hay. Một mình con cũng phải qua ngày cho tốt.” Cho nên Lí Tam một mực không có khóc, sống khổ quá, chết đi có khi là kết cục tốt nhất. Trước đây ba con người qua ngày, ai cũng không từng no cơm, giờ còn mình hắn, có thể ăn no nê, mặc dù rất cô đơn.

Một mình qua ngày năm năm, Lí Tam cũng hai mươi rồi, bà mối trong thôn cũng bắt đầu rục rịch. Mặc dù Lí Tam là nông dân thế nhưng người rất trung thực, bề ngoài cương nghị cũng coi như anh tuấn, chỉ là lời không nhiều lắm, vẫn có cô nương thích. Dù sao ở trong thôn thực sự phú quý nhiều nhất cũng chỉ là ăn được thịt heo mà thôi. Bà mối ba ngày hai hôm tìm Lí Tam nói, Lí Tam lại vẫn là không muốn cưới đâu. Một người qua ngày mặc dù rất cô đơn, nhưng thực sự nhiều người xa lạ đến, Lí Tam nghĩ thế nào thì thấy quái gở thế ấy, hắn không thích.

Lí Tam nói với bà mối lời này, ngược lại bị người cười chê, nói thẳng Lí Tam thực đúng là thằng khờ, nếu cha mẹ hắn còn, hắn sẽ vả mồm Lí Tam cái tội dám làm bọn họ cưới không được đâu, ôm không được cháu nội. Lí Tam nghĩ thâm, cha mẹ ta nếu như còn sống cũng sẽ không muốn ta cưới đâu, nhà chúng ta cùn, có thể ăn no cơm đã rất xa xỉ rồi, nào còn có ngân lượng đi cưới nàng dâu gì chứ.

Như thế, bà mối hai lần ba lượt bị Lí Tam từ chối, cũng quá lười nói. Nói thẳng với cô nương, Lí Tam ấy à, là người chẳng có phúc khí, yem giúp người tìm một gia đình tốt. Lời này truyền khắp đầu thôn cuối thôn, cuối cùng Lí Tam rốt cuộc dán lên nhãn “đoạn mệnh”. Lí Tam nghe Lâm Đại sát vách nói chuyện này, cũng chỉ là cười cười.

Lí Tam nghĩ, cha mẹ qua đời sớm, một người sinh hoạt đến nay cũng chẳng dành dụm tiền bạc gì cho cam, bây giờ sống cũng chỉ là nuôi sống bản thân, thật cưới về nàng dâu, còn không phải giống Trương nhị ca nói cái gì mà “bần tiện phu thê bách sự ai” hay sao, ngày qua không xong, hai người đối mắt chưa biết

chừng còn cái lộn lên, giống như Lâm bá cùng Lâm tẩu sát vách đấy, có để cho người qua ngày không đây a? Chính mình cùng, cũng không thể để cô nương gia theo mình cùng.

Như vậy, lại qua ba cái thu, Lí Tam cũng hai mươi ba rồi, Lâm Đại sát vách đều đã ôm con trai, mà hắn thì vẫn đang lẻ bóng. Lâm Đại từng cười ghẹo hắn có phải muốn xuất gia làm hòa thượng hay không? Lí Tam vẫn chỉ cười nói thẳng không bản lĩnh cưới nàng dâu a. Hai mươi bốn năm ấy, cô nương trong thôn đều xuất giá hết cả, Lí Tam vẫn là quang côn.

Giờ đây Lí Tam hai mươi lăm, hắn bắt đầu nghĩ đến nàng dâu rồi, cũng dành dụm chút tiền, nhưng cô nương trong thôn đều gả hết trơn, hắn đành phải thỉnh bà mối đi thôn láng giềng hỏi, nhưng không ngờ thôn láng giềng cũng gả hết, lời không phúc khí năm ấy của bà mối nhưng cũng là vào chính năm ấy ứng nghiệm. Lí Tam cuối cùng đành phải bỏ cuộc, cưới cái nàng dâu cũng rắc rối như vậy, lại qua thôn kế tìm, tiền để dành cũng không đủ dùng.

Cưới không được nàng dâu, Lí Tam vẫn tinh thần sáng láng ra đồng, vừa một bước ra cửa liền đá đến thứ gì đó. Con mắt vừa nhìn, đúng là một người sống đang ngủ ở cửa nhà hắn, thuận chân đá thêm hai phát, người nọ y như cũ không có phản ứng gì, Lí Tam ngồi xổm xuống, đẩy đẩy hắn, nghe thấy người nọ thì thào nói một câu: “Đói quá...”

Lí Tam không còn cách nào, đành phải mang người vào nhà, cầm chén cháo chưa ăn xong của mình (kỳ thật cháo cũng chỉ là lẫn vài hạt gạo còn lại đều là nước mà thôi) đút cho người nọ, Lí Tam nghĩ có đồ uống rồi, không đến nỗi sẽ đói chết ở nhà mình, liền vội vàng xuất môn, hôm nay không ra đồng, ngày mai sẽ không có cơm ăn, đây là lời cha mẹ Lí Tam khi còn sống, mỗi ngày đều nói với Lí Tam

2. Chương 2

Sắc trời dần tối, Lí Tam vác cái bừa mang sắc mặt mệt mỏi đi về nhà, thả cái bừa bên cửa, ngồi bên cạnh bàn gỗ trong nhà, nhìn căn phòng trống hoác, Lí Tam không khỏi thở dài một hơi. Hôm nay, bà mối lại nói, hắn mà còn không tìm dâu, cô nương thôn kia lại sắp gả hết. Ôi ~ hắn cũng muốn nàng dâu, chính là không bản lĩnh cưới.

Đương lúc Lí Tam khổ tâm vì chính mình có khi phải một người qua cả đời thì đột nhiên một tiếng “bịch”, Lí Tam giật mình tỉnh lại, chạy thẳng đến nơi phát ra âm thanh, thấy trong phòng mình có một người ngã ở dưới giường, Lí Tam bấy giờ mới nhớ tới sáng nay mình nhặt một người về. Đi lên phía trước muốn đỡ hắn lên giường, lại nghe thấy người nọ nói: “Đói...” Lí Tam bất đắc dĩ, sau khi an trí hắn xong, liền đi nhà bếp làm đồ ăn.

Lí Tam trở lại, trong tay bưng cháo khoai lang loãng lỏng bông và vài cái bánh củ, hắn ngồi trên giường, người nọ đúng là tỉnh rồi còn nhìn chòng chọc mình, Lí Tam không hiểu, ánh mắt người nọ cảnh giác sao giống con mèo vậy, thật giống tùy thời muốn cào bươm mắt mình ra.

“Sao ta lại ở đây?” Người nọ mở miệng nói chuyện, giọng khàn không chịu nổi lại còn rất nhỏ.

“Người ngã trước cửa nhà yêm, yêm mang người về, người ăn không?” Vừa nói vừa đưa cháo khoai lang cho hần.

“Cảm ơn...” Người nọ cầm bát qua liền chính là một trận lang thôn hổ yết.

Lí Tam nhìn mà choáng váng, người này thực là đói quá rồi, chẳng mấy chốc đã uống sạch trơn cháo khoai lang kỳ thật có phân nửa là của hần, còn hỏi hần còn nữa không?

“Không còn. Người đều uống hết rồi.” Lí Tam chỉ đành ăn vài cái bánh củ an ủi cái bụng đói.

“Trên tay người...” Người nọ nhìn bánh củ trên tay Lí Tam lộ ra khát vọng.

“Huầy, chỉ có thể cho người một cái, yêm vẫn chưa ăn cơm chiều ni!” Lí Tam bây giờ thật cảm thấy mình mang một cái rắc rối trở về rồi.

“Cái này ta... Ta gọi Trần Lâm Úc, ta... ta không có chỗ đi... Ta biết chữ... biết tính tiền... Người có thể hay không... có thể hay không... thu lưu ta?” Nói xong lời, cả người thẹn đến Lí Tam chỉ thấy đỉnh đầu, mà không thấy mặt.

Lí Tam cảm thấy bất đắc dĩ, đã không cưới được nàng dâu, lại mang cái nam nhân trở về, còn là không biết làm nông sự.

“Yêm là nông dân, người dù cho biết chữ đối với yêm cũng không ích gì.” Lí Tam nghĩ, mang người về dễ dàng, muốn bảo người đi thế nào khó như vậy...

Trần Lâm Úc nghe thấy lời này đại khái cũng hiểu rõ ý tứ của Lí Tam rồi, nhưng... hần không nơi nương tựa, còn là kẻ nhỏ nghèo hèn, ngoại trừ biết chữ hiểu số ra, vai không thể gánh, tay không thể xách, ngay cả gã nông dân cũng so ra kém. Kể từ sau khi gia đạo sa sút, chỉ có thể dựa vào viết chữ kiếm chút tiền, còn bị yên hoa nữ tử lừa gạt, lưu lạc đến tận đây, cũng chỉ có thể đói chết. Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân bị ai quá, Trần Lâm Úc nhìn không được bắt đầu sụt sịt.

“Ai ~ người đừng khóc a... Này này này...” Lí Tam thực sự cảm thấy phiền lòng, nếu thật đuổi hần ra ngoài, hần có phải lại sẽ ngã vào cửa nhà người khác giống như sáng nay hay không, vậy không phải yêm hại hần?

“Ta... Ta biết đốt lửa nhóm cơm... Người... người thu lưu ta được không?” Trần Lâm Úc ôm lấy hi vọng cuối cùng, đáng thương hề hề nhìn Lí Tam.

“... Người lưu lại đi... Nhà yêm chỉ có một cái giường này...” Lí Tam thỏa hiệp rồi, người ngay cả “nhóm lửa thổi cơm” cũng nói sai, có thể đuổi hần sao?

“Ta... ta không dễ tâm... Hay là người... người chú ý?” Dù sao hai đại nam nhân ngủ một giường, kéo cà kéo

kẹt chung quy không được tự nhiên.

“Sẽ không... Người ngủ đi...” Lí Tam nghĩ, nàng dâu không có, lại nhặt cái nam nhân trở về, để bà mới biết, cũng không biết sẽ nói gì...

“Ai... Mà này... Người tên gì a?” Trần Lâm Úc lúc này mới nhớ tới từ khi mở lời đến giờ, nông dân này cũng chưa có nói tên hần.

“Yêm gọi Lí Tam.” Đẩy đẩy Trần Lâm Úc vào bên trong, Lí Tam liền ngủ kê bên hần.

Đừng nghĩ mãi chuyện tháo gỡ không được, đi ngủ sớm một chút, ngày mai ra đồng sớm một chút mới là chính sự. Lời này là năm ấy cha mẹ Lí Tam nói với Lí Tam khi hần nháo muốn đi học đường. Giờ dùng ở đây, cũng phù hợp tâm tình Lí Tam lúc này.

3. Chương 3

Một đêm trôi qua, trời còn chưa sáng hần, Lí Tam đã dậy rửa mặt chải đầu.

Đêm qua ngủ rất không yên, tướng ngủ của Trần Lâm Úc kia, thật khiến người hết lời nói nổi.

Cánh tay nọ, chân nọ, đầu nọ... Có thể bày trên người yêm đều bày lên, làm yêm bây giờ tay tê, ngực đau, chân bủn rủn.

Lí Tam bắt đắc dĩ đi xuống nhà bếp, lại nghĩ tới hôm qua người nọ nói thêm biết nhóm lửa thổi cơm, còn ở trong phòng ngủ thiệt ngon, gọi sao cũng không tỉnh, làm Lí Tam thực sự cảm nhận được tâm tình “chỉ biết cảm nín”.

Mọi việc dựa vào chính mình, ông trời mới thương người cơm ăn. Đây là lời cha mẹ Lí Tam thường xuyên nói với Lí Tam, mà bây giờ, Lí Tam quả thật là thực tiễn nó rồi.

Đốt lửa, nấu một nồi cháo vô cùng loãng, lại hấp vài cái bánh củ, bày một bàn, tiếp theo Lí Tam nhận mệnh đi về phòng đánh thức Trần Lâm Úc.

“Tỉnh tỉnh...” Lí Tam cố đẩy Trần Lâm Úc.

“Ưm...” Trần Lâm Úc chớp chớp mắt mới hoàn toàn tỉnh dậy.

“Ăn cơm.” Lí Tam thấy Trần Lâm Úc tỉnh rồi, bèn đi ra ngoài một mình.

Trần Lân Úc đi ra thì thấy Lí Tam một tay cầm bát một tay ăn bánh củ, lúc này mới nhớ tới những lời hôm qua mà mình đã nói để có thể ở lại.

“Ta... ta đã lâu lắm không được ngon giấc... Trưa nay... ta nhất định chuẩn bị tốt cơm!” Trần Lân Úc cảm thấy vô cùng ngượng lập tức thành khẩn thề thốt vỗ ngực bảo chứng.

“Trưa không cần, yêm mang vài cái bánh củ đi là đủ, trưa yêm sẽ không về, người đói, tìm Lâm bá sát vách, chực cơm ăn đi, ông ấy rất hiếu khách, đừng ngại.” Lí Tam nói xong phỉ phỉ tay, cầm vài cái bánh củ với cái bừa liền muốn đi ra đồng.

“Vậy người mấy giờ trở về a? Ta chuẩn bị cơm chiều cho người ăn nhé?” Trần Lân Úc nhìn Lí Tam cầm đồ muốn đi, vội vàng chạy qua hỏi với theo.

“Mặt trời lặn.” Lí Tam cũng không quay đầu mà đi ra đồng, thời gian hôm nay muộn hơn hôm qua một khắc, điều này khiến cho người luôn luôn quy luật như Lí Tam có chút không thích ứng.

“... Mặt trời lặn là mấy giờ a?” Trần Lân Úc cảm thấy mình thật giống như bị Lí Tam đùa bỡn một phen.

Cùng lúc Trần Lân Úc đang phát ngáy, Lâm Đại sát vách vừa vặn ra cửa định ra đồng, thì thấy một nam nhân đứng ở cửa nhà Lí Tam nhìn Lí Tam xuất môn.

“Keng ~” này là tiếng vật nặng rơi.

Trần Lân Úc quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy một gã nông dân ăn vận kiểu thanh niên chạy vào nhà mình, còn la: “Cha ~ trong nhà Lí Tam xuất hiện một nam nhân ~ một nam nhân a...”

Trần Lân Úc không còn lời nào để nói.

4. Chương 4

Lâm Đại nói cho Lâm lão cha, mẹ Lâm Đại ở một bên nghe rồi chạy khắp nơi tìm Trương đại nương, Ngô đại nương, Triệu đại thẩm kể.

Sau đó Trương đại nương, Ngô đại nương, Triệu đại thẩm lại cùng người khác bàn, không quá lâu, “Trong nhà Lí Tam xuất hiện một nam nhân” thành “Lí Tam nuôi một nam nhân ở nhà”, sau đó lại nói thành “Lí Tam mang dâu nam về nhà sống” rồi cuối cùng lại thành “Lí Tam cùng nam nhân nhà Lí Tam chung thành quyến chúc, muốn mang nam nhân nhà Lí Tam nhận tổ quy tông”.

Vậy vì sao nhà Lí Tam lại có một nam nhân? Câu chuyện này lại có nhiều phiên bản hơn!

Phiên bản một: nói Lí Tam từ nhỏ được chỉ phúc vi hôn, nhưng phân ly đôi ngả, ai ngờ đâu đối phương lại là nam nhân, sau đó cố đắm ăn xôi ở nhà Lí Tam không đi, Lí Tam lại cưới không được nàng dâu, cuối cùng hai người hợp nhãn, Lí Tam cùng nam nhân nọ tương ái.

Phiên bản hai: nói Lí Tam nhặt nam ăn mày nọ ở trên đường, sau đó nam ăn mày yêu ân nhân cứu mạng Lí Tam, sau đó yêu yêu, Lí Tam bởi vì cưới không được nàng dâu, cuối cùng cũng yêu luôn hẳn, Lí Tam cùng nam nhân nọ tương ái.

Phiên bản ba... thôi khỏi nói đông nói dài, tóm lại, Lí Tam là bị quán trước, cuối cùng bởi vì cưới không được nàng dâu nên đã cùng nam nhân nọ tương ái.

Mà bây giờ Lí Tam và Lâm Đại đang làm lụng trên đồng...

“Lí Tam à ~ nhà người vì sao có một nam nhân a?” Lâm Đại chẳng biết một câu nói của mình đã truyền khắp cả cái thôn, hẳn hỏi Lí Tam.

“Nhặt.” Lí Tam vừa đào đất vừa nói.

“Vậy sao... Nhặt ra sao?” Có thể nhặt được một nam nhân cũng coi như kỳ quan rồi.

“Thì ngã vào cửa nhà yêm, yêm bèn nhặt hẳn về nhà thôi.” Lí Tam nỗ lực đào đất.

Lâm Đại câm nín, cũng không phải con chó con mèo, có thể nhặt về nhà như vậy a?

“Lí Tam... Lí Tam... Nàng dâu nam nhà người đốt nhà bếp nhà người ra một cái lỗ rồi, người nhanh về nhìn đi ~” Trương nhị ca từ phía xa hô kêu Lí Tam.

Lí Tam phát ngây nhìn Trương nhị ca chạy đến, cái gì nàng dâu nam?

Có điều Lí Tam biết rõ, nhà hẳn có cái nam nhân, sau đó nhà bếp đốt cái lỗ, đốt cái lỗ?

Lí Tam ném cái bừa liền vội vã chạy về nhà, Trương nhị ca thấy Lí Tam chạy nhanh quá, tưởng hẳn là lo cho nàng dâu nam nhà hẳn bị thương, liền tự biên tự diễn cười lên.

“Gì mà nàng dâu nam?” Lâm Đại hỏi Trương nhị ca chẳng biết vì sao đang cười đến dâm tà.

“Từ xưa có đoạn tỵ, phân đào, nhà Lí Tam có một nàng dâu nam có gì giết mình? Thực là tên nông dân không gặp qua cảnh đời ~” Trương nhị ca tự cho là đúng bỏ đi...

“Người nói cái gì chứ? Trương nhị ca? Uy...” Lâm Đại vẫn chẳng hiểu ra làm sao.

5. Chương 5

Lí Tam dùng hết toàn lực chạy, “nhà bếp đốt cái lỗ” trong đầu óc hắn lặp đi lặp lại câu nói kia.

Lí Tam vừa về đến cửa nhà, đã thấy Trần Lâm Úc đầy mặt nước mắt nước mũi ngáy ngốc nhìn mình.

“Lí Tam... Ta... ta không phải cố ý ~ oa a...” Lời mới nói được một câu, Trần Lâm Úc liền khóc đến không ra hình người.

“Không sao.” Lí Tam thấy Trần Lâm Úc khóc thành như vậy, thế nào nặng lời choặng?

“Nhưng mà... Nhà bếp... cháy hết cả rồi...” Trần Lâm Úc sợ hãi nhìn Lí Tam.

Lí Tam ngu đi, sao vừa nói đốt cái lỗ, bây giờ lại toàn bộ không còn?

“Lí Tam a ~ dâu nam của người cũng không phải cố ý, nhà bếp cháy rồi, lại nhà yêm ké cơm ăn cũng được ~” Lâm bá thấy nàng dâu nam Lí gia khóc thành như vậy, Lí Tam còn mặt mũi tối thui, vì cái nhà bếp, tiểu lương khẩu nháo cường, chẳng phải chuyện hay đâu.

“Cảm tạ Lâm bá.” Lí Tam bất đắc dĩ thở ra, có thể trách ai đây? Chỉ trách yêm mang kẻ đọc sách cái gì cũng không biết này về nhà, tìm tội chịu a!

Lí Tam tiến lên thuận tay lau lau nước mắt trên mặt Trần Lâm Úc, cái vẻ đáng thương hề hề này, sao thê thảm giống như com mèo bị rơi xuống nước vậy?

“Không sao, nhà bếp lại xây thì có thôi.” Không thì còn có thể làm sao đây?

“Ách... Lí Tam... Cái gì nàng dâu nam?” Trần Lâm Úc thấy Lí Tam không sầm mặt nữa, còn giúp mình lau nước mắt, cuối cùng cũng bình tĩnh lại từ cơn khủng hoảng sẽ bị đuổi ra ngoài.

“Yêm không biết.” Lí Tam đi vào phòng bên cạnh nhìn nhà bếp đã biến thành đất đen, không khỏi thở dài.

“Tiểu tử, chính là người a ~ người chính là nàng dâu nam chỉ phúc vi hôn của Lí gia a ~” Lâm bá tốt bụng nhắc nhở.

Tiểu tử kia trông rất sạch sẽ, một bộ thư sinh, vừa xứng Lí Tam.

Lâm bá hài lòng nhìn Trần Lâm Úc, xem ra lão đang cho rằng mình là thay Lí phụ thẩm định con dâu.

“Người nói cái gì?!” Trần Lâm Úc không dám tin nhìn Lâm bá.

“Tiểu tử, thôn chúng ta không một ai phản đối các người, phải qua ngày cho tốt a ~” nói xong, Lâm bá liền tâm mãn ý túc, cảm thấy rất an nhàn đi về nhà mình.

“Lí Tam, người đến nói lời gì đi a!” Trần Lâm Úc không hiểu vì sao Lí Tam không phản bác chút nào.

“Nói gì?” Lí Tam quen quá rồi, chuyện mà thôn này đã nhận định, là sẽ không bởi vì một hai câu nói mà cải biến.

Cha mẹ Lí Tam thường nói: “Quan trọng không phải người khác nhìn người thế nào, mà là chính người qua ngày thế nào”, cho nên bây giờ với Lí Tam mà nói, người trong thôn thích nói cái gì thì cứ nói cái ấy đi, quan trọng là làm sao xây lại nhà bếp.

6. Chương 6

Ban đêm, Trần Lâm Úc nhìn Lí Tam ngủ ở bên cạnh, nói không rõ tâm tình mình lúc này.

Có lẽ là cảm động... còn có, cảm kích.

Lúc Lí Tam bắt đắ dĩ dọn dẹp nhà bếp bị cháy, hẳn thừa nhận chính mình căn bản không biết chuyện nhóm lửa thổi cơm, mình chỉ là kẻ biết chữ...

Lí Tam chỉ ngây người phút chốc, sau đó vỗ vỗ đầu hẳn nói rằng: “Ngày mai cùng yêm ra đồng đi!”

Hẳn tưởng Lí Tam sẽ coi thường hẳn, muốn đuổi hẳn đi... Nhưng Lí Tam chỉ bình thản trả lời hẳn vậy thôi.

Trần Lâm Úc nhớ tới yêm hoa nữ tử hẳn yêu rất sâu đậm ngày nào, thật không dễ dàng giúp nàng chuộc thân, hai người bắt đầu cuộc sống phu thê bình thường người nọ liền trở nên coi thường hẳn, nói cái gì chỉ là kẻ cùng biết chữ... ngay cả tên bán dầu, cũng không bằng.

Sau đó lại lừa lấy tất cả tài sản có thể đổi thành ngân lượng trong nhà hẳn, đi, đi rất ung dung, rất vô tình.

Còn hấn từ đó đã không gượng dậy nổi, tự sa đọa bản thân, cuối cùng lưu lạc đầu đường, sau lại đến đây.

Nếu Lí Tam không cứu mang hấn, sợ là đã chết tha hương xứ người rồi!

Lí Tam đối với Trần Lâm Úc, ở một trình độ nào đó cũng coi như ân nhân!

Đọc sách biết chữ, nào sánh được bản lĩnh có thể tự mình nuôi thân a... Nữ nhân kia nói không sai, ngay cả bản lĩnh ăn cơm cũng không có, có tư cách gì cùng nàng chung sống một mái nhà...

Lí Tam so với kẻ vô dụng như mình, thực sự có giá trị nhiều lắm.

Cứ thế, Trần Lâm Úc ôm sùng bái lạ kì đối với Lí Tam, ngủ.

Còn Lí Tam nằm bên cạnh, đang ở trong mộng tố khổ với Chu lão lão kia!

7. Chương 7

Lí Tam lại dậy từ sáng sớm, sắc mặt mệt mỏi.

Tối hôm qua, nằm mơ bị cha mẹ nhiều năm không gặp chữ xối xả một trận, nói vì sao phải nhạt một kẻ cái gì cũng không biết, ở nhà ăn cơm chùa chứ?

Lí Tam bất đắc dĩ.

Vì cái gì ngần ấy năm, yêm thật không dễ dàng mơ thấy cha mẹ, nhưng lại là bị chữ ni?

Lí Tam hết cách.

Chả lẽ nhạt một người rồi, còn có thể quăng sao?

“Ngày chung quy phải qua tiếp”, này là một năm nợ hạn hấn, cha mẹ Lí Tam trả thuê ruộng xong, chỉ có thể ăn một ít gạo và cải muối còn thừa, khoai lang qua ngày, đã nói như vậy.

Năm ấy ăn cải muối với khoai lang, ăn trọn vẹn đến một năm thu hoạch mới có nước gạo để uống.

Mà Lí Tam bây giờ, nhạt Trần Lâm Úc rồi, cho dù hấn không sinh đẻ... nhưng “ngày chung quy phải qua

tiếp”, vậy liền qua tiếp cho tốt đi!

Ấy thế là, Lí Tam xuống giường định đi nhà bếp, lại lặng lẽ nhớ tới nó cháy mất rồi...

Lí Tam thở ra một hơi.

Xoay người, kêu Trần Lâm Úc, qua Lâm gia sát vách chực cơm ăn thôi.

Xóc Trần Lâm Úc vẫn còn buồn ngủ lên, Lí Tam thật cảm thấy mình có phải đã nhặt mèo về nuôi không đây?

8. Chương 8

Lí Tam đi qua Lâm gia, vừa vặn cả nhà họ cũng đang bắt đầu ăn cơm sáng, bèn kêu hai người Lí Tam ngồi cùng.

Trần Lâm Úc vẫn còn buồn ngủ, còn nhận thức không ra tình huống lúc này, đầu gật a gật.

Lí Tam bắt đắc dĩ, bèn để Trần Lâm Úc dựa vào người, ôm eo hắn, giúp hắn múc bát cháo, nhưng Trần Lâm Úc vẫn là mơ mơ màng màng, Lí Tam hết cách, đành phải “ngươi một ngụm, yem một ngụm” ăn cơm sáng.

Trần Lâm Úc mơ mơ được đút cho ngụm cháo, miệng còn vẩu lên nói: “Nóng nóng...”

Lí Tam cũng chỉ đành một ngụm thổi một ngụm đút.

Thay vì đánh thức một người căn bản không tỉnh ngủ, vẫn nên sớm một chút sửa soạn sớm một chút ra đồng là hơn.

Từ một phương diện nào đó đến nói, tư duy của Lí Tam, rất quái lạ.

Cũng có thể nói, hắn hưởng thụ cái cảm giác chăm Trần Lâm Úc, dù sao một mình qua ngày nhiều năm quá rồi, vài ngày trước, Lí Tam còn muốn cưới dâu mà!

Lâm gia một nhà lớn nhỏ, chỉ ngày ngốc như vậy mà nhìn Lí Tam hầu hạ dâu nam của hắn, ít thân mật quá a!

Vợ Lâm Đại nhìn một màn này, không khỏi nghĩ ngợi, một nữ nhân gia lại so ra kém một nam nhân?

Thế là Lâm Đại vô duyên vô cớ bị vợ hắt đạp một cước, âm ỨC quá chừng.

“Lí Tam, người làm quái gì không gọi tỉnh hắt cho rồi?” Không đâu hại yêm bị đạp một cước!

Lí Tam nhìn về phía Lâm Đại, chỉ nói “Hắt muốn ngủ... để cho hắt ngủ thôi!”

Kỳ thật Lí Tam cảm thấy, đút một người như vậy, cũng thật hay.

Trần Lân Ức mắt cũng chẳng mở, chỉ là miệng mở ra ngậm lại ăn cháo Lí Tam đút, dựa trong vòng tay Lí Tam, hắt tưởng chính mình, vẫn đang nằm mơ kia!

9. Chương 9

Trần Lân Ức ăn xong cơm, vẫn mơ hồ như cũ.

Lí Tam thấy hắt như vậy, cũng không cách nào mang hắt ra đồng, liền ôm hắt, thả về trên giường, đắp chăn, rồi tự mình ra đồng.

Vừa ra cửa, đã thấy Lâm Đại đợi hắt.

“Lí Tam, hắt sẽ không thật là dâm nam của người đấy chứ?” Lâm Đại thực không thể tin được, Lí Tam lại yêu nam nhân.

“Gì?” Lí Tam nhất thời không nghe rõ ràng câu hỏi của Lâm Đại, đáp Lâm Đại như vậy.

Lâm Đại cảm thấy câu “Gì?” này, căn bản là Lí Tam cố ý giả ngốc.

“Từ xưa có đoạn tỵ, chính là hai nam nhân ấy mà... ngủ cùng với nhau... một người thấy một người khác đang ngủ, không muốn đánh thức hắt...” Lâm Đại nỗ lực hồi tưởng Trương nhị ca nói đoạn tỵ a... phân đào a... Muốn nói cho hay, nhưng trong lòng thì cảm thấy quái a!

“Người tới cùng đang nói cái gì ni?” Lí Tam thấy Lâm Đại nói lấp bắp, quả thực có chút chịu không nổi mà hỏi hắt.

Lâm Đại hít sâu vài hơi, cuối cùng to gan hỏi: “Nam nhân kia, là... là người người muốn qua cả một đời sao?”

Như vậy đủ rõ ràng rồi chứ?

Lí Tam chưa từng nghĩ, Lâm Đại hỏi trực tiếp như thế, thần tình nghiêm túc đó khiến người giật mình.

Nhưng lúc này, nhân tử tinh ranh ẩn hàm trong Lí Tam phát tác rồi, hần tính đùa Lâm Đại chơi.

“Đúng vậy, yêm muốn cùng hần, qua cả một đời.” Lí Tam cũng mang thần tình nghiêm túc.

Lí Tam tưởng Lâm Đại biết hần nói đùa, nhưng không nghĩ đến Lâm Đại nghe xong, lại bỏ chạy, còn la: “Lí Tam điên rồi, điên rồi, điên rồi...”

Lí Tam lặng lẽ nhìn Lâm Đại đi xa, hần nghĩ chung quy sẽ có một ngày như thế, Lâm Đại biết hần là nói đùa.

10. Chương 10

Lúc Trần Lâm Úc tỉnh dậy thì đã là giữa trưa, người vẫn còn mơ mơ màng màng.

Lặng lẽ đi ra phòng, định đi về phía nhà bếp, ngủ lâu như vậy, bị đói tính.

Ngốc trệ trước một đồng than đen, Trần Lâm Úc bây giờ mới nhớ tới... Hần đốt nó mất rồi... Sau đó... Lí Tam nói... “Ngày mai cùng yêm ra đồng đi!”... Ra đồng?

Xong rồi!

Trần Lâm Úc xông ra khỏi nhà, định đi ra đồng... Thế nhưng... Đồng ở đâu?

Lí Tam, ruộng người cày ở đâu a?

“Ai, dâu nam nhà Lí Tam, đi đâu vậy? Ăn cơm trưa chưa? Lại nhà yêm cùng ăn ~” Lâm bá ở trong nhà mình uể oải nói với ra, vừa lúc thấy nàng dâu nam nhà Lí Tam, kêu hần, cùng nhau ăn cơm, moi chút bát quái, mới có chuyện cùng lão Triệu, lão Trương tám a!

Trần Lâm Úc nghe tiếng thấy người, lại nghĩ tới Lí Tam nói, “Đói thì tìm Lâm bá sát vách, ông ấy rất hiếu khách, chục cơm ăn đi.”, sau đó, hôm nay Lí Tam không kêu mình dậy, cho nên... chục cơm ăn đi?

“Dâu nam nhà Lí Tam?” Lâm bá thấy hần chỉ ngây ngốc đứng nhìn mình, tiểu tử này, chuyện gì vậy?

“Ta...” Trần Lâm Úc không thể! Người quên mất chuyện đêm qua người nghĩ rồi sao? Không thể không có chí khí như vậy!

“Người sao thế?” Một đại nam nhân sao lại ấp a ấp úng như vậy!

“Ta muốn đi tìm Lí Tam, tiện thể mang cơm cho hắn ăn, nhưng nhà bếp cháy rồi.” Trần Lâm Úc nhắm mắt lại, một hơi nói hết lời, âm lượng cũng khá lớn, hù cho Lâm bá sưng sốt.

“Này... mới vài canh giờ không gặp, liền muốn tìm Lí Tam? Thật là, con dâu nhà yêm, sao không khả ái được như người...” Lâm bá rất là ao ước lại cũng là nói móc.

“Ta...” Ta chỉ là muốn ăn cơm... tiện thể tìm Lí Tam...

“Khỏi người với chả ta, một cái nam nhân sao làm dâu nhà người rồi liền giống như đàn bà? Ồi ~ con dâu, chuẩn bị chút đồ ăn cho dâu nam nhà Lí Tam, người ta muốn đi tìm chồng ~ ha ha ha ~” Lâm bá tự cho là hài hước cười to lên.

“Ta không phải dâu nhà hắn, ta là...” Trần Lâm Úc cấp thiết muốn giải thích với Lâm bá hắn vì sao lại ở nhà Lí Tam, nhưng lời còn chưa đến, đã bị ngắt rồi.

“Người đừng thẹn thùng, yêm nói trong thôn này, không ai phản đối hai người ở cùng nhau đâu ~ sau này đừng nói người không phải vợ Lí Tam nữa, Lí Tam nghe sẽ buồn lòng, đến lúc đó hắn muốn bỏ người, đừng trách yêm không nhắc nhở người a!” Lâm bá dùng biểu tình rất trưởng bối thuyết giáo Trần Lâm Úc, Lí Tam thật không dễ dàng cười được dâu về, dấu cho là nam, cũng phải giúp Lí Tam lưu lại hắn mới được, dù sao Lí Tam, là một người đoản mệnh a! (Vì sao đoản mệnh? Thỉnh đến mỗi chương phía trước mà xem.)

Trần Lâm Úc cuối cùng hiểu rõ, vì cái gì Lí Tam sẽ không phản ứng lại chuyện “nàng dâu nam” này, bởi vì đối với hàng xóm như vậy, nói cái gì cũng là vô dụng, bọn họ tự có một hướng nghĩ riêng.

“... Ruộng Lí Tam cày ở đâu?” Trần Lâm Úc từ bỏ việc giải thích với Lâm bá, thời gian sẽ chứng tỏ tất cả.

“Ai ~ mẹ con trai Lâm Đại à ~ dẫn đường cho dâu nam nhà Lí Tam đi ~” Lâm bá cao giọng kêu mẹ của thằng cháu nội, cũng chính là vợ của con trai lão.

“Cha, có cần phải dùng tên dài như thế, gọi yêm không?” Vợ Lâm Đại vừa vui vừa buồn cười, nói vọng ra từ trong phòng, một tay xách hộp cơm.

“Dâu nam nhà Lí Tam cũng chẳng nói gì, người sao mà không hiểu chuyện...” Lâm bá khó chịu nói.

“Dạ dạ dạ, cha thích nói gì thì nói đó ạ. Đi nào, dâu nam nhà Lí Tam, chúng ta đi tìm Lí Tam!” Vợ Lâm Đại vừa nói vừa kéo Trần Lâm Úc đi tìm Lí Tam.

11. Chương 11

Vòng qua một dòng sông, qua một cây cầu, đi mấy trăm thước đường, cuối cùng đến ruộng chỗ Lí Tam đang cày.

Trần Lân Úc đã mặt đỏ tai đỏ, thở như trâu, ngược lại vợ Lâm Đại còn có thể bình tâm tĩnh khí nói đùa với Lâm Đại, còn nội dung mà bọn họ nói đùa... Trần Lân Úc thật sự hi vọng hắn là kẻ điếc.

“Cha đứa nhỏ, người có biết dâu nam nhà Lí Tam vừa chạy ra khỏi nhà, liền tìm ngay cha chúng ta, nói muốn tìm Lí Tam nì! Người nói xem lương khẩu tử nọ có biết ngại ngùng hay không a? Há há ~” có thể vào Lâm gia làm dâu, thì miệng, không tha người a!

“Ghê tởm!” Lâm Đại ghét cay nhìn Trần Lân Úc.

Nam nhân, hừ!

Nhất định là tiểu tử này câu dẫn Lí Tam, Lí Tam mới mấy ngày trước vẫn còn nói muốn cưới dâu, nam nhân thế nào có thể cùng nam nhân sống chung!

Trần Lân Úc mặc dù bị khinh bỉ như vậy, nhưng hắn cảm động tự đáy lòng.

Người trong thôn này, tuyệt không phải là bị bệnh cả...

“Tìm yêm làm gì?” Lí Tam đi lên khỏi ruộng, phúi phúi tay, nhìn bộ dạng Trần Lân Úc còn đang thở hổn hển, đầu tóc rối bù, nhất định là ngủ thẳng giữa trưa mới dậy, không có khả năng đi một chặng đường thì có thể biến đầu tóc thành cái dạng này...

“Ta... đợi chút... mệt quá... một hồi rồi nói...” Ta đời này, dù cho một đường lưu lạc đến tận đây, cũng không một hơi đi dài như vậy a!

Lí Tam nhìn Trần Lân Úc một hồi, càng nhìn càng không thuận mắt, thế là thuận tay giúp Trần Lân Úc chỉnh đầu tóc, nhưng càng làm càng loạn, đành phải phá búi tóc đi, giúp hắn buộc lại một cái.

“Ê! Lí Tam, người coi hai phu thê yêm không phải người à? Chỉ để ý dâu nam nhà người, không để tâm cái bụng người à? Há há ~” Vợ Lâm Đại cảm thấy Lí Tam năm ấy nếu thật cưới dâu nữ về, nữ nhân kia nhất định sẽ hạnh phúc hơn nam nhân này, dù sao thì nữ biết sinh con, nam nhân có thể làm sao?

“Cái bụng?” Lí Tam nghi hoặc, cái bụng cùng chuyện này, liên quan gì a?

“Dâu nam nhà người, đến là để mang cơm cho người đó.” Thực ngốc.

Lí Tam nhìn về phía Trần Lâm Úc, Lí Tam nghĩ, chắc là hấn đói rồi?

“Trực tiếp tìm Lâm bá chực cơm ăn đi, chạy xa như vậy, mất công. Yêm có mang vài cái bánh củ, đói không.” Lí Tam cảm thấy Trần Lâm Úc có chút ngốc.

“Hôm qua người nói muốn mang ta ra đồng, sao không gọi ta dậy?” Đánh thức ta, nói cho ta, thì đã không hại ta đi xa như thế!

“Người ngủ say quá, sao mang ra đồng?” Lí Tam không tiện cho hấn biết, hấn cảm thấy cái kiểu ngủ hôn thiên ám địa của Trần Lâm Úc, cũng thật hay.

“Sao cũng được, ta đói rồi.” Trần Lâm Úc kỳ thật cũng quá lười tính toán chuyện này, mục đích của hấn cũng chỉ vì ăn cơm.

Lí Tam thật cảm thấy chính mình nhặt con mèo về nuôi, chuyện yêm yêm làm như thế đấy.

“Ta không có sức... giúp ta...” Trần Lâm Úc làm như là Lí Tam thiếu bạc hấn hay là ký cho hấn giấy bán thân, nên phải giúp hấn làm việc, thật sự quên mất chính mình mới là kẻ ăn nhờ ở đậu.

Lí Tam lại cũng ngoan ngoãn cầm bánh bao và nước cho Trần Lâm Úc, mà Trần Lâm Úc lại cũng không ngại ngần nhận lấy...

Lâm Đại thật sự nhện không được cục tức này, bốc hỏa mắng mỗ Lí Tam: “Lí Tam, người còn là nam nhân sao? Người đây là đang làm cái gì! Hầu hạ hấn ư?”

12. Chương 12

Lí Tam cùng Trần Lâm Úc cùng vợ Lâm Đại tất cả đều ngây sững nhìn Lâm Đại.

Lí Tam nghĩ, chả lẽ là cầm cái bánh bao với nước mà thôi cũng có thể xé ra to chuyện?

Trần Lâm Úc nghĩ, ta đi quá lỗ rồi, này... này thế nào không tự chủ được liền nghĩ đói Lí Tam... như vậy...

Vợ Lâm Đại chính là... rất tức giận.

Vợ Lâm Đại tròng chết Lâm Đại, chu môi nghĩ ngợi: Lâm Đại sẽ không là ăn dấm rồi chứ? Lí Tam vài ngày trước vẫn muốn cưới dẫu, mới qua một ngày liền truyền ra tin nhà Lí Tam có dẫu nam, Lâm Đại với Lí Tam làm hàng xóm lâu như vậy, có lẽ... có lẽ Lâm Đại cũng là... cũng là thích Lí Tam, cho nên... cho nên thấy Lí Tam cùng nam nhân yêu nhau... Lâm Đại... Lâm Đại cũng muốn yêu Lí Tam ư?

Vợ Lâm Đại càng nghĩ càng giận, càng giận thì càng đau, sau đó... sau đó... bèn cho Lâm Đại một cái tát... rồi còn gào: “Người muốn yêu Lí Tam người liền yêu đi lão nương không có thêm!”... Lại sau đó, vợ Lâm Đại chạy mất.

Lí Tam cùng Trần Lân Úc cùng Lâm Đại đều ngây sùng.

Lí Tam nghĩ, chả lẽ là cầm cái bánh bao với nước mà thôi cũng có thể xé ra to chuyện?

Trần Lân Úc nghĩ, người trong thôn này thực sự đều kì quái, không phải bị nguyên rửa gì đấy chứ?

Lâm Đại chính là... vẫn ngu đi chưa hoàn nổi hồn.

“Lâm Đại, người không đuổi theo vợ người sao?” Lí Tam thấy Lâm Đại còn không phản ứng, đẩy đẩy Lâm Đại.

Lâm Đại lắc la lắc lư, cuối cùng ngay lúc sắp sửa té xuống thì tỉnh lại, hỏi Lí Tam: “Vợ yem vừa nói gì thế?”

“Lâm Đại, đuổi theo vợ người khẩn yếu.” Lí Tam nhưng không muốn nhắc lại những lời không đầu không não vừa mới rồi của vợ Lâm Đại.

“Á! Được! Yem đi!” Lâm Đại nói xong chạy đuổi theo vợ.

Trần Lân Úc xem xong màn nháo kịch quái dị này, không khỏi thở dài thườn thượt.

“Sao vậy?” Lí Tam cầm bánh củ và nước ngồi bên cạnh Trần Lân Úc.

“Sau khi ta đến, xung quanh người đều không có chuyện gì hay ho...” Lại còn làm cho cả thôn đều tưởng hai ta cùng nhau... chuyện loạn thất bát tao a...

“Không sao, như vậy náo nhiệt đấy chứ.” Lí Tam ăn bánh củ nói như thế.

13. Chương 13

Mặt trời lặn xuống núi tây, Lí Tam vác cái bừa, Trần Lâm Úc đem hộp cơm Lâm gia về nhà mình.

Trần Lâm Úc thấy Lí Tam thả cái bừa liền muốn đi Lâm gia, một tay kéo lại Lí Tam, vẻ mặt vừa ngượng ngùng vừa bất giải hỏi: “Bây giờ đi... được chứ?” Lí Tam cũng không phải không nghe thấy nàng dâu Lâm gia nói những lời gì, nàng dâu Lâm gia thể nhưng hoài nghi Lí Tam cùng Lâm Đại có cái kia cái kia... gian tình?

“Nhà bếp cháy rồi.” Lí Tam chán chường nói.

Rốt cuộc Trần Lâm Úc đành phải rửa đầu tang khí cùng Lí Tam bước vào cửa Lâm gia.

“Ai, yêm còn định qua kêu các người cùng ăn cơm, các người liền đến rồi.” Lâm bá cười ha hả có vẻ như không hay biết đã có chuyện gì xảy ra.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Lâm tẩu càng là trực tiếp đến kéo bọn họ vào bàn.

Theo như tình huống này, trừ Lâm Đại và vợ Lâm Đại, cùng hai đương sự biết rõ chuyện điên rồ xảy ra hồi giữa trưa ra, Lâm gia vẫn là cả nhà vui vầy đầm ấm.

“Con trai ~ con dâu ~ ăn cơm thôi.” Lâm tẩu hô lớn.

Có lẽ, không nên thư giãn sớm như thế.

Nàng dâu Lâm gia vừa ra mặt, liền dùng ánh mắt đó của nàng quét tới Lí Tam một lần, liên lụy Trần Lâm Úc ngồi bên cạnh Lí Tam cũng bị vạ lây.

“Ôi ~ tình nhân đến rồi.” Nàng dâu Lâm gia lạnh lùng nhả ra một câu chua lè.

Lâm Đại banh mặt, im không hé răng.

“Con dâu người nói gì?” Gì mà tình nhân? Trong nhà này có hai lão yêm, Lí Tam tiểu lương khẩu còn có con trai con dâu cháu nội, nói vậy là sao?

Lí Tam vẫn như cũ trầm mặc, hấn vốn dĩ không phải là người hay nói.

Trần Lâm Úc tiếp tục ngượng ngùng, hấn... hấn chẳng biết nói gì mới được.

Lâm Đại vẫn là banh mặt ra.

“U, không có chuyện gì đâu.” Vợ Lâm Đại cười cười với bà mẹ chồng.

Vợ Lâm Đại từ lúc trở về đến giờ, nghe không dưới trăm lần giải thích từ Lâm Đại, thế nhưng, giải thích của Lâm Đại căn bản chính là nói hắn có bao nhiêu yêu Lí Tam! Nam nhân vô sỉ này, lại dám ở trước mặt vợ mình nói hắn yêu một nam nhân khác cỡ nào!

Lâm Đại từ lúc trở về đến giờ, nói không dưới trăm lần giải thích, hắn chỉ là trân quý bằng hữu Lí Tam kia, thế nhưng, nàng dâu Lâm gia chính là muốn xuyên tạc hắn, còn có gì nói nổi!

Sau đó cảnh tượng trên đã phát sinh như vậy.

Một bữa cơm này, Lí Tam và cháu nội Lâm gia ăn thơm ngon hữu vị; Trần Lân Úc ăn mà chẳng biết vị, nhưng vẫn là làm theo Lí Tam ăn rất nhiều; Lâm gia hai lão nhìn con trai con dâu nhà mình ăn mà không hiểu chuyện gì; Lâm Đại dùng đồ ăn xả giận, lang thôn hổ yết; nàng dâu Lâm gia hể ăn một món liền muốn tranh với Lí Tam.

Một bữa cơm xong, no chính là Lí Tam và cháu nội Lâm gia còn có Trần Lân Úc, tiêu hóa không tốt chính là Lâm Đại, giận đến no nê chính là nàng dâu Lâm gia, Lâm gia hai lão ăn không hiểu chuyện gì nhưng là có sáu, bảy phần no.

14. Chương 14

Lí Tam ăn xong cơm liền dắt Trần Lân Úc lúc này vẫn đang tiếp tục ngượng ngùng về nhà mình.

Nàng dâu Lâm gia cũng kéo Lâm Đại muốn đi nhà Lí Tam ngã bài.

Lí Tam và Trần Lân Úc chân trước vừa bước vào cửa, Lâm gia phụ chân sau bước vào nhà Lí Tam.

Lâm Đại y như cũ banh mặt, nàng dâu Lâm gia y như cũ phẫn hận, Trần Lân Úc quay đầu nhìn về phía Lí Tam, Lí Tam nói: “Người có muốn tắm rửa không?” Đây... đây là sao?

Trần Lân Úc ngơ ngác hỏi: “Tắm rửa?” Chuyện kể rằng, hắn đã rất lâu không tắm rửa, không ngâm nước rồi.

Lí Tam kéo Trần Lân Úc đi vào trong phòng, lấy quần áo từ tủ đồ cho Trần Lân Úc và mình, lại muốn kéo Trần Lân Úc ra ngoài.

Toàn bộ quá trình đó, không có nhìn Lâm gia phụ phụ lấy một cái.

Nàng dâu Lâm gia nào có chịu được, lập tức kéo Lí Tam đang muốn đi ra ngoài lại, nói một trận loạn xà
ngầu không ngắt hơi...

“Lí Tam hôm nay ngươi không nói rõ ràng ngươi không xong với yêm yêm thay Lâm Đại sinh một nhi tử
theo Lâm Đại qua chừng ấy năm không thể bởi vì ngươi yêu nam nhân rồi Lâm Đại liền muốn vứt bỏ yêm
này không có đạo lý Lí Tam hôm nay ngươi không nói rõ cho yêm ngươi không xong được với yêm đâu!”

Lâm Đại nhìn vợ mình đang nổi điên, thật sự là giận quá, nếu không nói chuyện thì không phải nam nhân
nữa!

“Ngươi điên đủ rồi chưa? Không có chuyện gì, ngươi muốn nói mấy lần đây!” Lâm Đại kéo vợ muốn về Lâm
gia, nhưng nàng dâu Lâm gia chính là không chịu nhích nửa phân, buộc Lí Tam cho nàng một lời giải thích
không thì không xong.

Lí Tam thấy tràng nháo kịch này sẽ còn tiếp tục, nếu vẫn không lên tiếng, vậy hàng xóm còn làm được nữa
hay không?

“Chị dâu, yêm cùng Lâm Đại không phải chuyện như ngươi tưởng đâu.” Chung quy Lí Tam mở miệng với
nàng dâu Lâm gia.

“Vậy đó là chuyện thế nào?” Lâm Đại cứ nói hấn là quan tâm kẻ cô đơn Lí Tam, nhưng có thể quan tâm
đến bậc đi can thiệp chuyện Lí Tam cùng dâu nam của hấn hay sao?

“Chuyện thế này.” Lí Tam giơ bàn tay mà hấn đang nắm tay Trần Lâm Úc lên cho nàng dâu Lâm gia nhìn.

Trần Lâm Úc không hiểu này là ý gì, hấn là bị Lí Tam kéo tay cho nàng dâu Lâm gia nhìn, là gì a?

Nàng dâu Lâm gia thấy tay hai bọn họ nắm lấy nhau, cười.

“Lí Tam, ngươi đây...” Lâm Đại vốn còn muốn nói, nhưng vợ hấn trừng hấn một cái.

“Lâm Đại, ngươi quản bọn họ?” Nàng dâu Lâm gia hùng hổ cũng nắm lấy tay Lâm Đại, đi về Lâm gia.

Bọn họ vừa đi vừa nghe thấy hai phu thê họ câu được câu mất...

“Hai tên nam nhân kia, dắt tay... này...”

“Thế nào? Người tưởng dất tay Lí Tam sao?”

“Người nói đi đâu vậy... Dất tay là đại sự...”

“Lí Tam thích dất, người quản gì? Người đời này chỉ có thể dất tay yêm...”

Trần Lân Úc nhìn bóng lưng hai người đi xa, nhìn lại tay Lí Tam và hần...

“Lí Tam, tay này... có ý gì vậy?” Vì sao nàng dâu Lâm gia lại bỏ qua như vậy?

“Thôn yêm, có cái tập tục, tay này a, nếu dất rồi, liền chính là chuyện cả một đời.” Lí Tam nói với Trần Lân Úc.

“A?” Đây... cả một đời?

“Đi, tắm rửa thôi.” Lí Tam vẫn dất tay Trần Lân Úc, đi ra ngoài.

Tay ấy à, là dất cả một đời đấy nhé.

Mặc dù Lí Tam bắt quá chỉ là lấy tập tục này nói dối nàng dâu Lâm gia khỏi làm mất hòa khí thể thôi, nhưng mà, nàng dâu Lâm gia tin, Lâm Đại tin... Trần Lân Úc... cũng tin.

Tay a, đừng có dất bừa; lời a, đừng có nói mập mờ!

15. Chương 15

Tại sao tắm rửa phải ra bên ngoài nhỉ?

Đương nhiên là bởi vì có ôn tuyền lộ thiên a!

Chuyện kể rằng ôn tuyền kia cách làng Lí Tam ba trăm thước, nhưng ôn tuyền kia có cái truyền thuyết, nghe nói, đã đến ôn tuyền này ngâm mình, dù cho chỉ dính một đầu ngón chân, nam liền sẽ biến nữ, nữ liền sẽ biến nam, cho nên thôn dân mê tín đương nhiên sẽ không đến ngâm rồi!

Đương nhiên, truyền thuyết nọ chỉ là vô kê chi đàm.

Chuyện lại kể, lúc Lí Tam năm tuổi, trong thôn thiếu nước, cha mẹ Lí Tam lại chịu không nổi nỗi khổ thiếu nước, liền mang theo Lí Tam đến ngâm nước, đương nhiên cha vẫn là cha, mẹ vẫn là mẹ, Lí Tam vẫn là thằng cu.

Lại dựa vào tâm lí tham của giờ của cha mẹ Lí Tam, chuyện nước này có thể ngâm, trong thôn này chỉ có Lí gia biết thôi.

Lần này, Lí Tam mang theo Trần Lân Úc đến ngâm nước, chính mình cởi sạch, xuống nước ngâm, trái chà chà, phải chà chà, tắm đến vui vẻ, cuối cùng thoáng ngừng lại, mới quay đầu nhìn Trần Lân Úc chỉ ngây ngốc nhìn mình.

“Người sao rồi?” Lí Tam thắc mắc hỏi.

Trần Lân Úc vẫn cứ ngây ra.

Lí Tam thấy Trần Lân Úc không phản ứng, liền trần trụi đứng lên, cùng Trần Lân Úc mặt đối mặt, vừa muốn ra tay đẩy hắn, Trần Lân Úc liền tỉnh lại, sau đó nhìn thấy Lí Tam trần trụi cùng hắn mặt đối mặt.

Người nói xem, vừa nghe xong tay này là muốn dắt cả một đời, lại thấy Lí Tam không hề che đậy mà đứng ở trước mắt, tên nhát gan Trần Lân Úc không hiểu nổi, cứ như vậy hôn mê đi.

Trước khi hôn mê, đầu óc nghĩ ngợi, trời muốn diệt ta, hậu đình hoa sắp sửa bị hái rồi, Trần gia vô hậu.

Trần Lân Úc người này cái gì cũng đều tốt, mặt mũi dễ nhìn, cá tính lại dịu, chỉ là có đôi khi điên điên giống như con mèo, thì lại đầu óc bất ổn, thích nghĩ lung tung, lại nghĩ không ra.

Lí Tam thấy người hôn mê đi, vội vã ôm lấy hắn, hắn không hiểu vì sao đang khỏe mạnh, người lại hôn mê?

Nhưng cũng không thể không tắm, Lí Tam thế nhưng chịu không nổi mùi trên người Trần Lân Úc, thế là, Lí Tam bèn cởi sạch trơn Trần Lân Úc, sau đó ôm lấy hắn, vào nước, giúp hắn trái chà chà, phải chà chà, tắm cho sạch sạch sẽ sẽ.

Lí Tam ôm Trần Lân Úc ngâm ở trong nước như vậy, vốn chỉ là cảm thấy nước âm ẩm, khí trời lạnh lạnh, người thoải mái.

Nhưng Trần Lân Úc lúc này lại tỉnh, sau đó thấy chính mình ở trong nước, quần áo chẳng thấy đâu, eo này, còn để Lí Tam ôm, đương nhiên, Lí Tam vẫn là trụi lủi.

Sau đó, Trần Lân Úc lại bắt đầu lên cơn.

Hắn quay người lại, đối diện Lí Tam (đương nhiên là mặt đối mặt), lắc vai Lí Tam: “Người đối ta có mưu toan gì! Người cái tên ghê tởm này!”

Lí Tam bị lắc khó chịu, dùng một tay gỡ xuống tay Trần Lâm Úc, nhưng lời còn chưa nói, Trần Lâm Úc lại muốn dùng cả tay cả chân công kích hắn, Lí Tam không có cách nào, đành phải ôm trọn lấy Trần Lâm Úc để hắn khỏi lại động thủ động cước.

Nhưng, Lí Tam cùng Trần Lâm Úc là đối mặt, còn da thịt dán da thịt, nguyên cái đầu Trần Lâm Úc tựa ở trên ngực Lí Tam, nguyên cả thân thể dán vào trên người Lí Tam, tình huống này, muốn Trần Lâm Úc không nghĩ lung tung... cũng khó a!

“Người... Người...” Trần Lâm Úc cảm thấy Lí Tam ôm trọn lấy hắn, chính là muốn bao vây hắn, sau đó đối hắn... lại như thế... lại như thế...

Cho nên, Trần Lâm Úc bắt đầu khóc.

Lí Tam thấy bờ vai Trần Lâm Úc run run mà giọng còn nghẹn ngào, lời còn chưa hỏi rõ, người đã khóc, cũng không nói được gì, cứ như vậy ôm lấy hắn, vỗ vỗ lưng hắn, Trần Lâm Úc, là không thể lý giải, Lí Tam nghĩ như thế.

“Ngoan nào... đừng khóc... ngoan...” Lí Tam dùng cách mà nàng dâu Lâm gia dỗ đứa nhỏ để dỗ Trần Lâm Úc.

Sau đó nữa, Trần Lâm Úc khóc mệt mỏi, sau đó... hắn ngủ mất.

Sau đó nữa, Lí Tam ôm hắn, mặc quần áo cho hắn, mặc quần áo cho chính mình, sau đó, ôm lấy Trần Lâm Úc, về nhà đi ngủ.

—

* vô kê chi đàm: chuyện ko có căn cứ, cũng ko thể phản bác

16. Chương 16

Giống như mọi ngày, trời đã sáng.

Nhưng hôm nay lại là Trần Lâm Úc rời giường trước, còn chưa mở mắt đã cảm thấy eo mình bị ôm lấy, đầu nằm ở chỗ tuyệt đối không phải giường, lỗ tai nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, nghĩ cũng biết, mình đang nằm trong lòng Lí Tam!

Vừa khê mở mắt, đã thấy lồng ngực Lí Tam, thoáng nhích người, Lí Tam ôm càng chặt, còn nghiêng người mặt đối mặt với Trần Lâm Úc, miệng còn thì thào nói: “Ngoan... Ngủ đi...” nói xong còn vuốt vuốt lưng hân.

Trần Lâm Úc triệt để thạch hóa...

Hôm qua, Lí Tam nói tay phải dắt cả một đời; hôm qua, Lí Tam hình như giúp hân tắm rửa, nhìn thấy hết của hân; hôm qua, Lí Tam còn giúp hân mặc y phục, bởi vì y phục hôm nay không phải của hân; hôm nay, Lí Tam ôm hân ngủ, còn bảo hân ngoan ngoãn ngủ, nói không chừng đã không phải lần đầu tiên...

Lí Tam là thật tâm muốn cùng hân qua cả một đời? Trần Lâm Úc lại bắt đầu đầu não thất bím, nước mắt ầng ậng...

Làm sao bây giờ... Ta lại không có chỗ đi... Thế nhưng Lí Tam có mưu đồ với mình... Này ghê tởm...

Cho nên, Trần Lâm Úc lại khóc như loạn thần kinh.

Lí Tam mơ màng mở mắt, nhìn thấy Trần Lâm Úc nằm trong vòng tay mình khóc... Này lại là chuyện gì đây? Một nam nhân thế nào cứ khóc mãi!?

Thế là Lí Tam nhận mệnh vỗ vỗ lưng Trần Lâm Úc, gác hân lên cao để đầu hân đối diện mình, nhìn mặt Trần Lâm Úc đang khóc, Lí Tam lau má cho Trần Lâm Úc rồi bắt lực hỏi: “Người đây là khóc gì vậy?”

“Ta... Ta... Người... Người có mưu đồ... với ta... Hức hức... Người ghê tởm! Đê tiện... Hức hức...” Rồi Trần Lâm Úc vừa khóc vừa nháo đấm đá Lí Tam, quậy như một đứa nhỏ bị chiều hư.

Lí Tam lại lần nữa ôm chặt hân để hân không thể quyền đấm cước đá nữa, khê thở dài.

“Người tới cùng là làm gì ni? Yêm làm gì để người tức giận như thế a? Ngoan ngoan, đừng nháo nữa.” Lí Tam hoàn toàn xem Trần Lâm Úc như cháu nội Lâm gia sát vách mà dỗ.

“Người đoạn tụ! Người đối ta có suy nghĩ không an phận! Ta mới không muốn dắt tay của người qua một đời!” Trần Lâm Úc gào với Lí Tam.

Lí Tam ôm lấy Trần Lâm Úc ngồi ở trên giường, hân rất muốn cười a... Tên sỏ bất lẳng đảng này...

“Yêm cũng không định cùng người dắt tay qua cả một đời a!” Điều chỉnh chỗ ngồi, Trần Lâm Úc ngồi trong vòng tay Lí Tam, mũi còn hút một cái hút một cái, môi còn vầu lên.

“Người hôm qua... đó...” Trần Lâm Úc liếc mắt nhìn Lí Tam, một bộ rõ ràng không tin Lí Tam.

“Lừa nàng dâu Lâm gia thôi, ngốc à!” Lí Tam cười cười lau khuôn mặt lèm nhèm của Trần Lâm Úc, nhìn Trần Lâm Úc miệng còn vẩu vẩu, nhin không được búng hấn một cái.

“Người làm gì!” Trần Lâm Úc thấy Lí Tam búng môi hấn lại xấu xa cười hấn, giận đến dương nanh múa vuốt.

Hai người ở ngay trên giường quậy lên, một hồi cười to lại một hồi la to thật ít vui vẻ.

Hừng đông sáng bạch, Lâm Đại sát vách thấy Lí Tam thế nào vẫn chưa rời giường bèn đi qua đây định gọi hấn, xa ngoài phòng, đã nghe thấy hai người đùa đến vui vẻ kia!

“Người dê tiện.... Người thế nào có thể cù ta... Há há há...”

“Ai nha... Người cắn yêm... Người còn là nam nhân không...”

Lâm Đại nhìn nhìn trời, thở dài... Lí Tam này, thực sự yêu nam nhân đi.

17. Chương 17

Hai người đánh nháo đủ rồi, chung quy mới bằng lòng an phận rời giường rửa mặt chải đầu, chuẩn bị ra đồng.

Lí Tam mặc y phục đồng thời nhìn Trần Lâm Úc cũng đang mặc y phục, nhìn như vậy, đột nhiên liền tự mình cười lên.

Qua ngày, qua những ngày một mình đã vài năm, nhưng kể từ khi Trần Lâm Úc đến, những ngày kia càng trở nên thú vị.

Không thu xếp ra đồng muộn như vậy, nhà bếp cũng không bị cháy, chưa từng giúp người tắm rửa, giúp người mặc y phục, chưa hề... cười to như vậy, đương nhiên, chưa từng bị người cắn!

“Người cười cái gì?” Kỳ quái khó hiểu liền cười lên.

“Yêm chưa từng bị người ta cắn...” Lí Tam chỉ chỉ vết cắn trên tay nói.

“Ta cũng chưa từng cắn người a...” Đáng đời, ai bảo cù ta!

“A a ~” Lí Tam cười cười cào cào đầu Trần Lâm Úc, càng phát giác người này rất chi là thú vị.

“Đừng quây ~” Trần Lâm Úc lách trái lách phải, cuối cùng không chịu nổi hất tay Lí Tam đi.

“Tính tình người thật tẻ...” Lí Tam lầm bầm.

Trần Lâm Úc cảm thấy mình sắp lên máu rồi, có một ngọn lửa đang bùng cháy về phía đầu não.

“Là người nhàm chán ~ còn dám chê ta a!” Trần Lâm Úc gào Lí Tam.

“Đã bảo người tính tình tẻ...” Lí Tam lại lầm bầm.

Trần Lâm Úc lại bắt đầu dương nanh múa vuốt nháo lên, nhào đến trên người Lí Tam, hai người lại bắt đầu quây, người cắn ta cù, lách trái lách phải, bắt đầu cuộc chơi nhàm chán.

Ruộng kia, là ra không được a?

Lí Tam và Trần Lâm Úc chung quy quây đủ rồi, thế nhưng, cuối cùng cuối cùng, hai người vẫn là không ra đồng.

Lí Tam quyết định dựng lại nhà bếp trước đã, cứ ăn chục cơm Lâm gia mãi, tuy nói không phải xấu hổ, chỉ là xảy ra chuyện đêm qua, cảm thấy gặp nàng dâu Lâm gia thật rất phiền.

Thế là, Lí Tam tìm một đồng đá khối lớn nhỏ và đất sét, chậm chậm dựng lại nhà bếp, còn đồ dùng thì lại càng đơn giản, chính là bắc một cái kiềng, mua nồi niêu bát đĩa để đó, nhà bếp chỉ một buổi sáng đã làm xong rồi!

“Lí Tam, ta không biết nhóm lửa nấu cơm, kỳ thật người dựng nhà bếp, cũng không tác dụng gì.” Trần Lâm Úc nhìn Lí Tam bận rộn quá, không giúp được gì, nghiêm chỉnh ngồi là được rồi, còn nói mát.

Lí Tam âm thầm liếc nhìn Trần Lâm Úc một cái, không trông mong người này sẽ nói ra lời gì hay ho.

“Người làm gì nhìn kiểu đó?” Trần Lâm Úc xem ra cái nhìn này không mang hảo ý.

“Không có gì, đói chưa?” Lí Tam bình thản đáp lời Trần Lâm Úc, đi vào bếp.

“Đương nhiên đói rồi.” Trần Lâm Úc vô cùng không tự giác, đi vào trong phòng, ngồi ở trên ghế, đang uống nước lạnh đây!

(Nói đến đây, tác giả đã không thể nào nhớ nổi này hai người đến tột cùng quen biết bao lâu, hôm nay là ngày thứ mấy rồi... Qua ngày thôi!)

18. Chương 18

Từ ngày đó trở đi, Trần Lâm Úc và Lí Tam lại cùng nhau qua hơn hai năm, rất giống Lâm gia phụ phụ sát vách, lão phu lão thê vô cùng, Trần Lâm Úc người này, một khi dính ngọt rồi sẽ không chịu bỏ xuống, Lí Tam nếu đã cam nguyện cho hần sai khiến, lại có gì không thể đâu?

Thế là, gã khờ Lí Tam ấy, cứ ngây ngốc hầu hạ chu đáo tên Trần Lâm Úc vụng về nọ.

Hai người này không phải một đứa nguyện đánh một đứa nguyện chịu sao?

Nhưng hai người này vẫn là không hề tự giác, hai cái đại nam nhân, mỗi ngày chen chúc một căn phòng một cái giường, mỗi đêm đi ngủ, Lí Tam cứ phải ôm Trần Lâm Úc ngủ, Trần Lâm Úc gối đầu êm ái thể không gối nhất định đi nằm trong lòng Lí Tam, thường ngày không có chuyện gì làm, cứ vọt vào lòng Lí Tam, để cho Lí Tam ôm lấy cả người, sau đó lại ngang ngược, Lí Tam kia cũng thích bưng Trần Lâm Úc kín mít, để cho hần ôm thoải mái, mặc hần giảo hoạt cũng chỉ biết cười ngu.

Hai người này không hề tự giác... Trong mắt người khác nghĩ bọn họ như thế nào, trên thực tế ngoại trừ ôm ôm xiết xiết ra còn có, hôn hôn, hai bọn họ vẫn chưa đến trình độ nhận thức được, hai bọn họ là một đôi.

Nhưng chuyện kể đến đây... hôn hôn, lại là một đoạn huyết lệ sử buồn cười...

—

* sủa bất lẳng đăng: bệnh nhân mắc hội chứng vọng tưởng mình là người bị hại

19. Chương 19

Chuyện kể rằng nguồn gốc của cái hôn môi này, là từ một ngày nào đó Trần Lâm Úc đi ngủ không an phận cứ thích đập chăn, Lí Tam ôm hần, có chăn không chăn đều ấm áp, nhưng Trần Lâm Úc ngủ ở trên đầu Lí Tam, không chăn, cũng chỉ đành nhắm mắt gió lạnh.

Sau đó, Trần Lâm Úc bị bệnh, tính tình càng giống như đứa con nít, phát sốt còn không cam lòng nháo, nháo nháo, lại không cam lòng chỉ có mỗi mình mình bị bệnh, thế là suy nghĩ làm cho Lí Tam cũng cùng chịu khổ như mình, mà con đường truyền nhiễm tốt nhất để bệnh, chính là miệng đối miệng.

Nhưng Lí Tam kia sinh ra ở nông gia, mỗi ngày cầm cái bừa phát tới phát lui, thái dương kia mỗi ngày giúp hấn chiếu tới chiếu lui, sức đề kháng này thư sinh Trần Lâm Úc có thể sánh bằng hay sao?

Để rồi hôn tới hôn lui, không hôn ra bệnh cho Lí Tam, trái lại hôn ra rồi hứng thú, hôn ra rồi thói quen, hôn ra rồi tâm đắc.

Từ Trần Lâm Úc có bệnh hôn đến khỏi bệnh vẫn còn hôn, hôn môi vẫn còn tiếp tục, biến thành trò chơi của hai người.

Từ nhẹ nhàng môi đối môi chậm chậm khai thác đến đầu lưỡi nô đùa, lại sau đó là góc độ biến đổi, nông sâu chuyển đổi, hai người chơi vui quên trời đất.

Thế là, mỗi ngày sáng sớm cùng thức dậy, liền chính là kéo Trần Lâm Úc, hôn hôn hấn hun hun hấn cọ cọ hấn, nghe thấy Trần Lâm Úc phát ra tiếng rên như con mèo nhỏ mới bỏ qua.

Đến khi Trần Lâm Úc tỉnh táo rồi, Trần Lâm Úc cứ như là phục phù mà hôn lại cho đủ, hôn đến mặt hai người đều đỏ bừng không còn khí mới ngừng.

Sau đó Lí Tam sẽ dậy bưng nước vắt khăn, giúp Trần Lâm Úc lau mặt, hầu hạ hấn mặc quần áo mang giày, sau đó mới sửa soạn cho mình, nhưng Trần Lâm Úc mặc y phục xong rồi, liền một mực nhìn Lí Tam, sau đó Lí Tam rất bất đắc dĩ ôm lấy hấn tới nhà trước ngồi đợi cơm ăn.

Ăn no cơm rồi, thì phải ra đồng thôi, Lí Tam dắt Trần Lâm Úc ra đồng, không phải Lí Tam thích dắt, mà là có một lần không dắt cẩn thận, thiếu chút quăng người luôn. (Lần trước tìm Lí Tam, cũng là nàng dâu Lâm gia dắt hấn đến.)

Sau đó Trần Lâm Úc liền nhìn Lí Tam cày, thỉnh thoảng đưa nước đưa khăn mặt, sau đó giờ cơm trưa đến rồi, nàng dâu Lâm gia sẽ đưa cơm đến, Lí Tam bèn ôm lấy Trần Lâm Úc ngồi vào chỗ mát một chút, vì sao phải ôm ư? Bởi vì chân Trần Lâm Úc đã tê rần.

Nói cũng kỳ quái, không có khả năng duy trì một tư thế cả buổi sáng, nhưng Trần Lâm Úc nhìn Lí Tam, sau đó cho hấn nước cho hấn khăn, cứ như thế hấn có thể nhìn Lí Tam một buổi sáng mà không động đậy.

Sau đó Lí Tam từng miếng từng miếng đút Trần Lâm Úc ăn cơm trưa, theo cách nói của Trần Lâm Úc, hấn để Lí Tam hành cả buổi sáng, buổi chiều còn tiếp tục, cơm trưa hầu hạ hấn một hồi, có gì không thể?

Lâm Đại thật nhìn không nổi nữa, thế là nói với Lí Tam: “Người còn để hấn nháo? Thật ăn hại a!”

Nhưng Lí Tam chỉ cười cười nói: “Hấn vẫn chỉ là một đứa nhỏ.”

Ngay cả con trai ruột của mình cũng không chịu khó như thế này đâu?

Đến buổi chiều, Lí Tam ôm lấy Trần Lâm Úc chân tê, vác cái bừa về nhà.

Lí Tam sủng Trần Lâm Úc sủng đến bậc này, hai người vẫn có thể tự cho là đúng tiếp tục... tự cho là không phải tình nhân... không biết là quan hệ gì.

Sau đó có khi ôm Trần Lâm Úc, Lí Tam nhìn nhìn sẽ không tự giác hôn Trần Lâm Úc, sau đó thói quen thành tự nhiên, Trần Lâm Úc lý lẽ đương nhiên đáp lại, sau đó Lâm Đại ở bên cạnh sẽ thạch hóa trong nháy mắt.

Hình thức đối đãi không chút nào tự hay biết, một kẻ ngang ngược cần người thương, một kẻ sủng người sủng đến không để hạn, người nói như thế này bảo người ta nói hai bọn hắn không có gì được sao?

Bà mối không đến cửa, cô nương không tìm Lí Tam, còn có người tính đem đứa nhỏ chính mình sinh qua cho Lí Tam...

20. Chương 20

Lí Tam và Trần Lâm Úc hảo, hảo đến trong thôn không ai không biết không người không hay, nhưng hai cái đại nam nhân, là sinh không ra trẻ, cho nên trong thôn có người để mắt nhất là Ngô nhị nương, khi sinh đứa thứ sáu vẫn là một thằng cu, lập tức quyết định mang qua cho Lí Tam.

Thế là, buổi tối một ngày nọ nhà Lí Tam nhiều thêm một đứa bé.

Lí Tam và Trần Lâm Úc ngồi ở trên giường, bên giường đặt cái nôi mây, bên trong có một đứa bé.

“Đâu ra?” Trần Lâm Úc nhíu mày nhìn bé con đang ngủ.

“Ngô nhị nương cho.” Lí Tam lắc cái nôi làm từ cây nho, nhìn đứa nhỏ, cảm thấy thú vị lắm.

Trần Lâm Úc thấy Lí Tam cứ nhìn trẻ không để ý tới mình, khó chịu a!

Bèn chuyển chỗ đến trong lòng Lí Tam, cũng bắt đầu nhìn bé con.

“Nhiều rồi?” Trông rất đáng yêu.

“Ba tháng, con trai.” Lí Tam nhích chỗ, một tay ôm Trần Lâm Úc, một tay đưa nôi cho bé.

“Dứt sữa chưa?” Đưa tay nựng má đứa nhỏ, vui thật.

“Ngô nhị nương nói có thể cho nó uống nước gạo hoặc đậu tương.” Lí Tam để cằm trên vai Trần Lâm Úc cọ cọ.

“Ừn... Tên gì?” Trần Lâm Úc hôn hôn cằm Lí Tam.

Hai người này ấm áp đến độ có chút ghê tởm.

“Lí Thần, Trương nhị ca nói là Thần của tinh thần, nói người biết rõ.” Lí Tam nhớ tới điệu cười có chút cổ quái của Trương nhị ca: Dâu nam nhà người sẽ cảm động, nhìn xem tên hai người đều trên người đứa nhỏ này.

“Nghe hay lắm.” Trần Lâm Úc nằm trong vòng tay Lí Tam thoải mái muốn ngủ.

Lí Tam cọ má Trần Lâm Úc, hôn hôn má, lại hôn lên môi, hôn hôn liền ngủ ở trên giường.

Lí Tam ôm Trần Lâm Úc bên cạnh còn có trẻ, một nhà ba người bao nhiêu ấm áp.

Mới sớm, Trần Lâm Úc tỉnh lại từ trong lòng Lí Tam, vừa mở mắt đã thấy bé con, đang ngủ rất ngoan...

21. Chương 21

Vì sao Ngô nhị nương lại tặng đứa nhỏ cho Lí Tam nhỉ?

Đứa bé này rất khả ái a ~ thế nào tặng người cho đành chứ?

Thế là Trần Lâm Úc định đứng dậy đi ngắm đứa nhỏ, muốn biết có phải có khiếm khuyết hay không?

Mới vừa đứng lên một chút, Lí Tam liền ôm hấn lại áp chặt.

“Lí Tam... Lí Tam...” Trần Lâm Úc đẩy đẩy đẩy, đẩy không ra...

“Ừm... Thế nào?” Lí Tam cảm thấy hôm nay Trần Lâm Úc rất không an phận cứ động dậy lung tung.

“Ta muốn nhìn bé con.” Trần Lâm Úc thấy Lí Tam tỉnh táo một chút bèn đẩy hấn ra, chạy đến trước mặt

đứa bé nhìn xem.

Đứa trẻ rất ngoan, chỉ là đi ngủ thích cắn ngón tay cái.

Lí Tam thấy Trần Lâm Úc ngắm Lí Thần đầy hứng thú, cảnh này, thật ấm áp.

Ôm lấy Trần Lâm Úc ngồi lại bên giường, tay vuốt vuốt tóc Trần Lâm Úc.

“Lí Tam, sao Ngô nhị nương lại đưa người đứa nhỏ? Đứa nhỏ nhìn khả ái như thế mà ~ ”

“Bởi vì chúng ta sinh không được đứa nhỏ a...”

“Cái gì a... Đứa nhỏ này sẽ gọi ta là gì?”

“U.”

“Người đi chết...”

“Là Trương nhị ca nói.”

“Ta đây muốn làm cha, người làm mẹ!”

“Đứa nhỏ là theo họ yêm...”

“Vậy người đi tìm một đứa cùng họ ta!”

“Ha ha ~ ”

“Người cười cái gì a!”

Hết thấy đều chìm trong im lặng...

Lí Tam hôn Trần Lâm Úc, dùng miệng khóa miệng, vĩnh viễn là biện pháp nhanh nhất.

Chuyện kể rằng ngày hôm qua, Trương nhị ca đưa một quyển sách long dương, Lí Tam nghĩ, cứ như vậy cùng Trần Lâm Úc qua một đời... cũng rất tốt.

22. Chương 22

Chuyện kể rằng hôm qua Trương nhị ca tìm Lí Tam, định hỏi hắn về chuyện thường ngày giữa hắn và Trần Lâm Úc.

Trương nhị ca nghĩ, ra quyền nông thôn tiểu thuyết, tốt xấu có thêm khoản thu nhập, nhưng ai nào ngờ mọi chuyện là như thế thanh thủy, như thế vô thú...

“Lí Tam, các người không có cái đó cái đó sao?” Trương nhị ca nghi hoặc a! Hai người sống chung hơn hai năm rồi đó!

“Cái gì là cái đó cái đó?” Lí Tam không lời.

“Chính là...” Trương nhị ca đứng dậy rồi đi một lát, lúc trở lại trong tay có cầm một quyển sách, bìa sách là hai nam nhân, còn về nội dung...

“Trương nhị ca... cái này...” Lí Tam nhận lấy sách Trương nhị ca đưa, lật hai ba trang... Đây quần quýt... Đây dâm loạn...

“Tặng cho người, thứ này thế nhưng là yêm tử mĩ sư tầm ni!” Trương nhị ca cười một khuôn mặt dâm loạn.

“Ách...” Lí Tam lặng lẽ nhận lấy.

Sau đó đêm hôm qua Lí Tam ôm Trần Lâm Úc, hôm nay nhìn Trần Lâm Úc cứ nghĩ đến cái chuyện kia hoài...

Có ở trên bàn, có ở nhà bếp, có ở giường, có mặt đối mặt, có lưng đối mặt, có ngồi, có đứng, có nghiêng, có...

Lí Tam nhìn Trần Lâm Úc rồi nghĩ đến những cảnh tượng kia, cứ cảm thấy có lửa đang đốt, có ngứa muốn gãi a ~

“Lí Tam! Lí Tam! Người đang làm gì a?” Trần Lâm Úc một mực gọi Lí Tam, Lí Tam chỉ là ngây sững không biết đang nghĩ cái gì.

“Trần Lâm Úc... Người nhìn xem cái này...” Lí Tam rút ra quyển sách long dương nộ từ dưới gối đưa cho Trần Lâm Úc, rồi ôm con vọt qua Lâm gia.

Thế là Lí Tam mang con qua Lâm gia.

23. Chương 23

“Lâm tẩu, người giúp yêm trông Lí Thần, sáng mai yêm lại qua đây mang nó về được không?” Lí Tam đang dự mưu chuyện đêm nay...

“Con không phải hôm qua vừa mới mang về sao? Hôm nay các người định làm gì?” Lâm tẩu đón lấy hài tử, mắt đảo đảo nhìn Lí Tam không biết sao mà, vụt chạy đi rồi.

“Ai ~ Lí Tam ~ đứa nhỏ này cũng thật là kỳ quái...”

Lúc Lí Tam trở lại trong phòng, đã thấy Trần Lân Úc đang ngồi bên giường tập trung tinh thần nghiên cứu quyển sách long dương nọ.

Vì sao nói đang nghiên cứu ư? Bởi vì trong miệng hắn thì thào: “Tư thế này... Oa ~ sẽ không gãy mất sao? Thiên a... làm sao có thể...”

“Người...” Lí Tam định mở miệng nói chuyện với Trần Lân Úc... Nhưng mà nói cái gì đây?

Trần Lân Úc kinh ngạc ngẩng đầu, vừa nhìn thấy là Lí Tam bèn hưng phấn kéo hắn qua ngồi lên giường, cùng nhau thảo luận thảo luận...

“Lí Tam... Người nói chân này mở ra như thế... sẽ không gãy mất sao?” Trần Lân Úc dán sát quyển sát đến trước mặt Lí Tam.

“Thử thử xem... thì biết ngay...” Có lẽ chuyện buổi tối... ban ngày làm cũng được...

“Thử thử xem? Người ở phía dưới cho ta thử sao?” Trần Lân Úc một bộ ta rất có hứng thú.

“Yêm ở trên, người ở dưới.” Lí Tam kiên trì.

“Tại sao? Ở phía dưới cảm giác rất không phù hợp...” Trần Lân Úc nhíu mày nhìn “phía dưới” trong bức vẽ.

“Trương nhị ca nói phía trên phía dưới đều rất thoải mái, phía dưới là thoải mái nhất.” Lí Tam có sao nói vậy, chỉ là hắn giấu diếm... sự thực là phía dưới sẽ đau.

“Thật sao? Người biết sao?” Mặc dù chính hắn đã từng cùng nữ nhân ươm ươm a a... Nhưng nam nhân...

“Trương nhị ca có dạy... Người muốn thử không?” Lí Tam nhìn Trần Lâm Úc, một bộ biểu tình quyết định ở người.

“Được thôi...”

Sau đó thì sao?

Lí Tam nhìn Trần Lâm Úc, Trần Lâm Úc nhìn Lí Tam, Lí Tam đè Trần Lâm Úc ngã lên giường, lưng ta lưng tung lột hết y phục hai người, da thịt tiếp da thịt, nhiệt độ hai người bắt đầu tăng lên, Lí Tam hôn Trần Lâm Úc, hai người ma sát cho nhau, dần dần vuốt ve cho nhau...

Môi Lí Tam từ miệng đến cằm... cổ... bờ vai... xương quai xanh... Tay không chịu an phận sờ ngực Trần Lâm Úc... vuốt ve hồng anh kia... vừa liếm vừa gặm cắn... để lại dấu vết trên người Trần Lâm Úc...

Trần Lâm Úc thoải mái rên nhẹ, thuận theo tất cả hành động của Lí Tam.

Cớ gì Lí Tam lại thành thạo đến thế ư?

Bởi vì hắn đã trình diễn rất nhiều lần trong não rồi.

24. Chương 24

Tay Lí Tam phủ lên thân Trần Lâm Úc, chậm chậm ma sát sau đó lướt qua... Miệng hôn lên nhũ châu hắn, hút vào liếm cắn, cảm thấy dù là thế nào, cũng không đủ.

“Ừm... Lí Tam...” Đối với hành vi chỉ là sờ sờ rồi lướt qua của Lí Tam, Trần Lâm Úc cảm thấy khó chịu...

Lí Tam cúi người xuống hôn lên môi Trần Lâm Úc, cùng nhau dây dưa.

“Sao vậy...” Lí Tam thấy Trần Lâm Úc đầy mặt bất mãn.

“Không đủ...” Trần Lâm Úc lắc lắc eo muốn Lí Tam sờ thân mình cho đàn hồi.

Lí Tam một tay vuốt ve thân Trần Lâm Úc hoạt động lên xuống, một tay xoa nhũ đầu Trần Lâm Úc, liếm eo bụng Trần Lâm Úc...

“Ừm... Lí Tam...” Trần Lâm Úc xoay loạn xạ... Thoải mái... lại cảm thấy là lạ...

Lí Tam ôm lấy Trần Lâm Úc đặt ngồi lên người hắn, một tay đỡ eo hắn, một tay cầm dục vọng của mình để sát vào Trần Lâm Úc, nắm hai cái kề nhau ma sát, hôn môi Trần Lâm Úc... xương quai xanh... nhũ châu...

“Ừm.... Ừm a..... A.....” Trần Lâm Úc và Lí Tam bộc phát.

Trần Lâm Úc không ngừng thở dốc, cảm giác còn thoải mái hơn là ừm ừm a a với nữ nhân nữa...

Lí Tam dùng dịch thể dính dớp của mình và Trần Lâm Úc đi lần mò hậu đình người kia, cũng hôn môi hắn vuốt ve nhũ châu hắn... Trương nhị ca nói phân tán lực chú ý mới thành công...

“Ừm..... A.....” Ngón tay Lí Tam đi vào nơi đó của hắn...

Chầm chậm đi vào, sau đó thoáng chuyển động, ra vào ra vào... nhét vào ngón thứ hai... (Lí Tam đang niệm khẩu quyết)

“Lí Tam.... Ừm..... Kì quá.....” Trần Lâm Úc run rẩy hết cả người.

Lí Tam thấy Trần Lâm Úc đang ngồi trên người mình thực sự rất khả ái... khiến người thương yêu.

Chầm chậm khuếch trương đến ngón thứ ba bắt đầu ra vào với biên độ lớn... (Lí Tam đang niệm khẩu quyết)

“Ừm a..... A.... A.....” Trần Lâm Úc tựa ở trên người Lí Tam không nhận được rên rỉ...

Cả người Trần Lâm Úc đều đang run rẩy, khoái cảm tràn khắp toàn thân... Thật thoải mái... Nhưng cảm giác thật kì...

Lí Tam chầm chậm cầm dục vọng đã cương cứng hướng về phía hậu đình, rút ngón tay ra rồi đút dục vọng vào ngay lập tức...

“A!” Đau...

“Lí Tam.... Đau.....” Trần Lâm Úc đáng thương hê hê nhìn hung thủ.

Lí Tam thương tiếc hôn Trần Lâm Úc, thông thả luật động... Hai tay vịn hông hắn cũng nhẹ nhàng cùng hoạt động.

“Ừm.... A..... Ừm.....” Trần Lâm Úc dần dần cảm giác không đau nữa mà còn có một chút khoái cảm... Nhất là khi đụng đến một điểm nào đó...

Trần Lâm Úc di động mông mình để Lí Tam đụng tới cái điểm đó...

“A.... A....”

“Ừm.... Ừm....”

Hai người phối hợp thiên y vô phòng rồi cùng nhau đạt tới đỉnh dục vọng...

Lí Tam bắn vào bên trong Trần Lâm Úc lập tức kích thích Trần Lâm Úc cũng bắn...

Lí Tam vẫn chôn ở trong cơ thể Trần Lâm Úc, ôm hân hôn nhẹ nhàng.

“Ừm... Lí Tam... Sao có cảm giác người rất thành thạo....” Trần Lâm Úc vẫn cảm thấy điểm này rất quái lạ.

“Muốn người thật lâu rồi....” Cảm giác lại có dục vọng đang do thám chậm chậm hành động...

“Ừm.... Người cầm thú a.... A....” Rõ ràng hai người cũng đã bắn hai lần rồi... Hân còn có khí lực....

Lí Tam vẫn chỉ là một tiểu tử sơ thường trái cảm...

Khi cơn triền miên rốt cuộc kết thúc, đã giữa trưa.

Lí Tam đặt Trần Lâm Úc lên giường đắp chăn kĩ càng rồi ngay lập tức chạy đi nhà bếp nấu nước.

Đặt chậu tắm trong phòng, Trần Lâm Úc vẫn đang mê man, Lí Tam nhẹ nhàng ôm lấy hân thả vào trong bồn rồi dùng khăn mặt giúp hân chà lau.

Nhìn Trần Lâm Úc vẫn đang mê man, hân cảm thấy trong lòng mình đầy ắp ảm áp rất thoải mái...

“Ừm.... Lí Tam.... Bên trong....” Trần Lâm Úc từ mê man tỉnh lại thấy mình đang ở trong bồn tắm... Sau đó nghĩ đến trong người mình...

“Người vịn tay yêm... Cái mông nâng lên... Đúng...” Ngón tay Lí Tam nhẹ nhàng chui vào hậu đình Trần Lâm Úc khiến dịch thể chảy ra để rửa cho thuận tiện.

“Ừm....” Cả đầu Trần Lâm Úc vùi vào lồng ngực Lí Tam, vừa mới vận động xong thân thể vẫn còn rất mẫn cảm...

“Ngoan...” Lí Tam hôn nhẹ đầu Trần Lâm Úc.

Cuối cùng giúp Trần Lâm Úc tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, hẩn đổi tấm trải giường mới để cho Trần Lâm Úc nằm ở trên giường một cách thoải mái.

Lí Tam mang chậu ra, giặt sạch tấm trải giường, rồi dùng chút nước rửa cho mình, sau đó về phòng cùng nằm trên giường với Trần Lâm Úc.

“Trần Lâm Úc... Yêm muốn cùng người qua một đời... Người nói được hay không...” Lí Tam ôm lấy Trần Lâm Úc đang mềm nhũn cả người và nói như vậy.

“Được... Người phải cho ta sai khiến cả đời...” Cả ưm ưm a a cũng đã làm rồi còn hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này!

“Ha ha... Ngủ đi...” Lí Tam vui vẻ ngay cả khóe miệng cũng run rẩy.

Bà mồi từng nói Lí Tam là một kẻ không có phúc khí, có lẽ bà ta cũng là nhất ngữ trúng đích, dù sao cả một đời phải hầu hạ Trần Lâm Úc coi như là một loại không phúc khí vậy!

Nhưng Lí Tam vẫn có cái loại phúc khí có được một người bạn đời có thể dắt tay qua cả một đời cùng với một đứa con trai chẳng biết từ đâu ra.

Qua ngày, chính là phải thoải mái mà qua như vậy, qua vui vẻ đến cả khóe miệng cũng sẽ run rẩy.

__Toàn văn hoàn__

.

25. Chương 25: Tâm Sự Của Tác Giả

Trích “Cuộc đời dính dớp” – Diệp Thị

[Cảm tình của Lí Tam và Trần Lâm Úc là như keo như sơn, nhưng nó chỉ giới hạn trong thế giới hai người.

Nhi tử, đối nhi tử! Sự tồn tại mặc danh kỳ diệu! Trần Lâm Úc gọi nó như vậy.

Nhi tử, đối nhi tử! Sự tồn tại gây trở ngại hẳn cùng Trần Lâm Úc ân ân a a! Đây đương nhiên chính là của

Lí Tam.

Chăm sóc một hài tử, không phải giản đơn như chăm sóc sủng vật.

Nửa đêm nó khóc, người phải dỗ nó; nó đi to đi nhỏ, người phải rửa ráy; nó đói bụng, người phải nấu cháo nấu sữa đậu nành.

Tất cả mọi chuyện không có khả năng đều là Lí Tam làm, cho nên Trần Lâm Úc cũng học được cách dỗ hài tử chăm sóc hài tử, sau khi học được rồi, đối với Lí Tam quả thực là cực hình.

Trần Lâm Úc không ra đồng với hần nữa, hần phải chăm sóc hài tử. Trần Lâm Úc không chơi đùa với hần nữa, bởi vì hài tử sẽ ăn dấm muốn Trần Lâm Úc ôm.

Hài tử, là sự tồn tại tranh đoạt Trần Lâm Úc với hần.

Nhưng thấy Trần Lâm Úc thích Lí Thần như thế, Lí Tam cũng không tiện nói ra xuẩn thoại muốn đem trả hài tử cho Ngô nhị nương.

“Úc...” Lí Tam bây giờ đều gọi Trần Lâm Úc như vậy.

“Ưm?” Trần Lâm Úc nằm ở trong lòng Lí Tam.

Lúc này là nửa đêm, hài tử ngủ, Trần Lâm Úc nằm ở trong lòng Lí Tam.

“Muốn...” Lí Tam mò mẫm eo Trần Lâm Úc.

“Được...” Trần Lâm Úc cũng mò mẫm tay Lí Tam.

Sau đó... hài tử khóc.

Thế là Trần Lâm Úc nhận mệnh đứng dậy ôm hài tử dỗ.

Lí Tam tối mặt đi nhưng lại vô pháp nói cái gì.

Đã qua một tháng kể từ ngày ẵm hài tử về, hần cùng Trần Lâm Úc cũng không có nữa.

Hần chỉ là một nam nhân vừa sơ thường trái cảm mà thôi...]

* đối nhi tử: Vì ko hiểu ý tác giả, có thể là “đối với nhi tử” (cách gọi của TLU đối với nhi tử là sự tồn tại...) hoặc “nhi tử, đúng nhi tử” (kiểu hành văn), nên giữ nguyên thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-ngay>